

Ursula Mursu

HENGITYS- VAIKEUKSIA

WSOY

Ensimmäinen painos

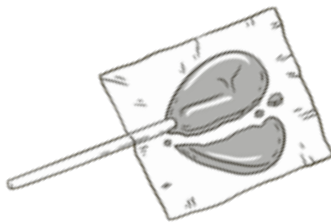
© Ursula Mursu ja WSOY 2026
Kansi ja graafinen suunnittelu: Kaisu Sandberg
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-52337-7
Painettu EU:ssa

Tätä teosta ei saa käyttää tekstin- ja tiedonlouhintaan
tekijänoikeuslain (13b.1 §:n) tarkoittamalla tavalla.

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

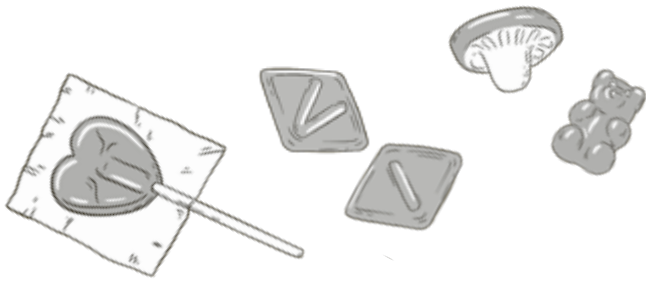
Ursula Mursu

HENGITYS- VAIKEUKSIA

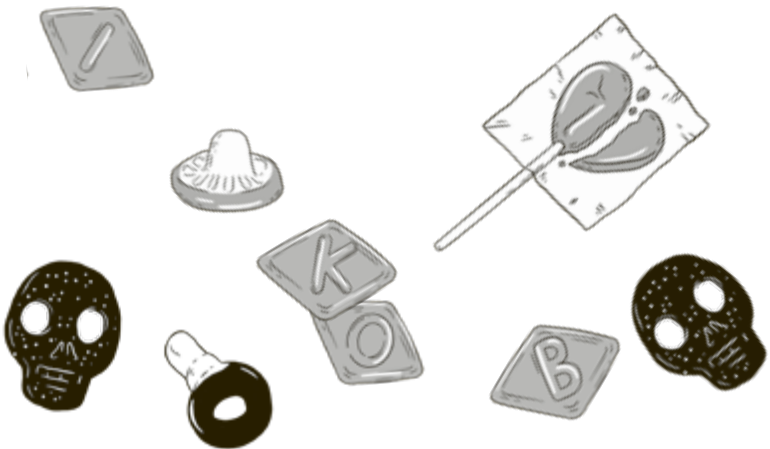
**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

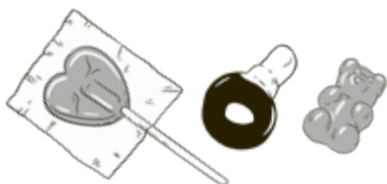

*Yö pimenee, mutta meitä ei nukuta
Mä vannoin, etten aio suhun rakastua
Mut tulipalo on irti ja mä haluan sua
Niinku hullu tuhlaan tulitikkuja*
Kuumaa – Tulipalo

*You don't have to lie to girls
If they like you, they'll just lie to themselves*
Sabrina Carpenter – Lie to Girls

Mää ja Vili ollaan niiden pihalla, ollaan just saatu irrotettua apupyörät sen pienemmän pikkusiskon polkupyörästä ja pumpattua ilmaa renkasiin ja öljyttyä ketjut

kun äiti soittaa ja sanoo että

Meidän pitää puhua.

Okei.

Vili antaa mulle heippapusun mutta ei koske öljyisillä käsillään muhun muuten, kuiskaa

Meidänkin pitää puhua... siitä että sää oot maailman söpöin ja hauskin

ja mää muistutan että

Sää puhut siitä kyllä joka päivä.

Äiti vie mut Kotipizzaan. Me otetaan, kuten aina, monsteri puoliksi plus mää saan äidinkin puoliskon taikinatikut

ja kaksi dippiä.

Nyt on Liina semmonen juttu, äiti sanoo, tietenkin se sanoo niin, jostainhan meidän piti puhua.

Mää sain neljä viikkoa kesälomaa. Tuskin ihan heti tulee yhtä pitkää lomaa uudestaan, koska tää sijaisuus loppuu joulun ja voi olla että ensi vuonna on vaan pätkiä jotka ei kerrytä lomia.

Oletan että se jatkaisi, mullahan on suu täynnä pitsaa. Mutta se odottaa mun reaktiota joten

puuskahdan taikinan läpi

Eli?

Mää tiedän Liina että sää haluaisit mieluummin olla Vilin kanssa Jyväskylässä, mutta mä olen pyöritellyt tätä eikä meillä oo vaihtoehtoa. Meidän täytyy viettää tää kesä Alavudella.

Tuijotan äitiä pitsan yli. Me käytiin Pohjanmaalla viimeksi mummon hautajaisissa ja mummoa ei tosiaan enää ole joten

Miksi?

Äiti dippaa reunapalaansa mun majossa. Röyhkeämpää kuin Alavus-ajatus.

Mummon talo pitää tyhjentää.

Ei kai me siellä nukuta?

Ei voida. Siellä ei ole sähköjä enää. Me lainataan Jaanalta asuntovaunua, sen lomat on vasta mun

jälkeen, ne lähtee Maken kanssa Lofoteille. Ne tykkää vaeltaa. Ja kun Norjan hintataso on mitä on, niin on kyllä erittäin hyvä jos ei tarvitse maksaa majoituksesta erikseen. Viime kesänähän ne kävi –

Mua ei kiinnosta Jaanan lomat.

Äiti keskity, mä pyydän kun sen yap ei vaan loppu.

Äiti dippaa taas, vaikka molemmat dipit on aina ollut mun.

Varasin meille asuntovaunupaikan Keskiseltä.

Ai siis Tuurista?

Mikään tässä ei todellakaan ollut mun bingokortilla tälle kesälle. Ei vaunu eikä Vesan valtakunta. Vili vaan.

Äiti jättää vihdoon dipit rauhaan. Se syö suun tyhjäksi ja sanoo

*Eikö muka ole kätevää? Hyvät puitteet eikä liian
kaukana mummolasta. Ja hei siellähän on myös
Kotipizza.*

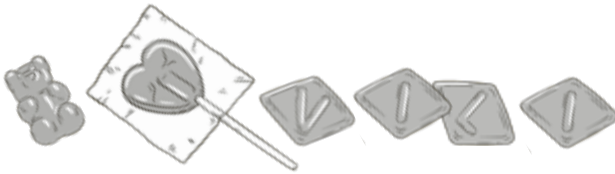
Mää työnnän kieleni muoviseen dippikippoon
ja kurotan viimeiset majot hankalista nurkista.
Esitän että mua on vaikea suostutella.

No jos saan monsterin joka viikko.

So–

Kaks kertaa viikossa.

Sovittu.

Mitä Vilistä pitää tietää:

Se asuu Kypärämäessä.

Se ravaa konsalla ja sen nuotit on aina järjestelmällisesti kansiossa. Joskus se menee kirjastoon ja ottaa kopioita nuoteista kirjaston kopiokoneella.

Se on ollut mun paras ystävä niin pitkään että sen trumpettiope moikkaa mua kaupungilla vaikka Vili ei olis mun mukana.

Se pitää tukkaa ponnareilla joita se lainaa sen pikkusiskoilta.

Viime kesänä riparilla se pyysi mut laiturille ja

laittoi puhelimesta soimaan Sabrina Carpenteria

ja hyräili mukana, posket punaisina

kärrynpyöristä vatsassa ja hupsuista ajatuksista.

Se kertoi olleensa ihastunut muhun jo pitkään ja
me päädyttiin

pussaillemaan

ja meistä tuli Viliina kaikkien suussa tosi
nopeasti,

Viliinan vuoro jakaa virsikirjat kaikille,
jaahas taas Viliina saapuu myöhässä

jne.

Meidän konfirmaatiossa ja rippijuhlissa tuntui
olevan enemmän kyse meidän suhteesta kuin
Jeesuksesta

kaikkien Vilin isotätienkin mielestä.

Me ollaan seurusteltu yksitoista kuukautta, Vili
tietäis myös

montako viikkoa ja päivää.

Mää tunnen Vilin paremmin kuin kukaan

ja veikkaan että

paremmin kuin se tuntee mut

vaikkei kukaan tunne mua paremmin kuin se.

Pitäisi varmaan olla murheen murtama kun
joudun kesäksi pois kaupungista ja kauas Vilistä,
mutta

mää olen salaa vähän huojentunut.

Kai mustakin on jotain tiedettävää, mutta eniten
kertoo se että se ei tule edes mieleen ennen Viliä.

Oon ollut aika kauan

Vilin kautta

mitä ikinä oonkaan ollut.

Muuten keräilen itseäni vain irtopaloista jotka
tuntuvat enää puoliksi tosilta siinä vaiheessa kun
saan ne sanottua.

Mun lempielokuva on Beetlejuice enkä mää
malta odottaa jatko-osaa joka tulee syksyllä.
Siinä on Jenna Ortega

ja joo kyllä mun lempiohjelma on Wednesday,

ihan sama vaikka se joidenkin mielestä on lähinnä meemimatskua tai cringe, musta se on ihanaa todellisuuspakoa ja

~aesthetic~

pidän siitä yhdestä hottispojusta vaikka sen näyttelijä on jotenkin kusipää, tyyliin ahdistelija tai jotain

ei se hahmon vika ole.

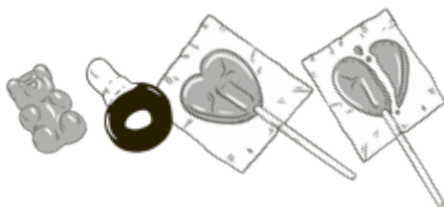
Mun lempiruoka on dippi.

Mun lempijuttu mun kehossa on hip dipit

ja

mun lempijuttu Jyväskylässä Köhniön uimaranta.

Vähiten lempi: oliivit, sähkönsininen, turistit.

Mää en yleensä viestittele Lotalle... mutta kuka muu tajuaa mitään mummolaan liittyvää kuin mun ainut serkku?

Käy ilmi että Lotta on just päässyt inssistä läpi. Se lupaa tulla pelastamaan mut

jos Pohjanmaalla on liian paskaa.

Ei Juupajoelta sinne kauaa aja, se lupaa. Maksat vaan bensat.

Hetken mää toivon, että Lotta tulisi mukaan. En pyydä, se olis epäreilua, Lottaa tarvitaan kotona enemmän. Sen äidillä on long covid, aivosumu ja loputon väsymys. Mun tädillä siis,

mummon ainoalla muulla lapsella kuin mun äiti

eli siihen on syynsä ettei myöskään olis reilua
valittaa äidille kun mummon talon tyhjennys
kaatuu juuri äidin niskaan.

Kaikki kantaa jo liikaa

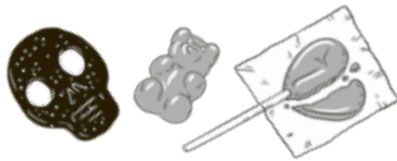
turha mun lisätä kuormaa.

Mää pakkaan kamat ja hyvästelen Vilin

neljäksi viikoksi

tosi pitkällä halauksella, mun silmät kostuu
koska Vilikin itkee.

Meiltä jää Umbrella Academy kesken
kakkoskauden puoliväliin.

Vähän lisää mitä Vilistä pitää tietää.

Se on menossa Norssiin lukioon

mikä on okei, sinne se on aina halunnut.

Se vaan luulee olevansa menossa sinne mun kanssa.

Mikä ehkä johtuu siitä että mää sanoin sille niin. Tai siis annoin ymmärtää. Kun se haaveili. Ja sen haaveet oli niin pieniä

etten mää raaskinut niitä särkeä senkään jälkeen

kun olin tekemässä yhteishakua ja mun rintakehää puristi ihan helvetisti kun mää

katsoin niitä yhdessä mietittyjä valintoja ja mää
en vaan pystynyt vahvistamaan sitä hakua.

Vili ei tiedä että mää olen hakenut Gradialle.
Se ei tiedä että mää klikkasin

Lukion yleislinjan

kadoksiin pienestä roskakorin kuvasta

ja valitsin tilalle

Pintakäsittelyalan perustutkinnon

ja lähetin lomakkeen ennen kuin ehdin katua.

Joten.

Ehkä se ei ole ihan täysin random että mun on
vaikea hengittää Vilin lähellä just nyt.

Tai itseni lähellä.

Me ajetaan isoa tietä hitaasti, vaunun kanssa on pakko. Mää luen mapsia vaikka äiti on sanonut että osaisi ilmankin.

Me tuhotaan kokonainen pussillinen värikkäitä turkinpippureita.

Äiti kuuntelee jotain radionovaa joka soittaa pelkkiä Vain elämää -covereita.

Puhelimen ehdottama risteys tulee yllättäen. Äiti ajaa vanhasta muistista ohi, koska yleensä me on menty normaalille kyläkaupan parkkipaikalle,

äiti kiroaa ja kääntyy liikenneympyrästä, senkin kautta pääsee. Joka puolella loputtomasti

” – nään unta Jakobin huulista aivan lähellä mun ihoa mutta ei ihan iholla ja herään hengästyneenä.”

Kyläkaupan irtokarkkihyllyllä Liina tutustuu hengästyttävän houkuttelevaan Jakobiin, mutta romanssiin heittäytymistä häiritsee kotikaupungissa odottava poikaystävä. Kesä karavaanarialueella saa Liinan halun ja häpeän valtaan. Lopulta valinnoista on kannettava vastuu, jotta voi taas hengittää vapaasti.

Ote-sarja tarjoaa rouheaa lukemisen imua, samaistuttavia tarinoita ja nopeita sivunkääntöjä.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52337-7